

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

XXIV. De impedimento vis ac metus; ac generatim quænam consensus
libertas requiratur ad Matrimonium, ad sponsalia, & ad vota. Item de
impedimentis Ordinis, ligaminis, publicæ honestatis, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62355)

CAPUT XXIV.

De impedimento vis ac metus; ac generatim quamnam consensus libertas requiratur ad matrimonium, ad sponsalia, & ad vota. Item de impedimentis Ordinis, ligaminis, publica honestatis, & affinitatis.

M Is ac metus illatus duplex distinguitur: unus quidem auferens omnino voluntarium, seu consensum, dum se aliquis exterius consentire fingit, sed interius dissentit. Hic metus facit ex ipsa natura jure irritum matrimonium. Alius est metus qui non absolute nollit, sed posita aliqua contra ipsius voluntatem circumstantia, ad evitandum aliud, quod inde pertimescit incommodum, consentit. Et de isto statuendum est, quod si talis sit incusus metus, ut in animum constantem cadere possit, inde sequutum matrimonium sit irritum ac invalidum Jure Ecclesiastico: si vero levis sit causa metus, validum erit matrimonium, nisi exortus ex ea levi causa metus talis fuerit, ut omnem abstulerit consensum, solamque induxerit dissimulationem externam. Ubi enim nullus est consensus, nullum potest esse matrimonium. Sciendum tamen, minorem sufficere in femina metus causam, quam in viro, propter sexus fragilitatem, & necessariam subjectionem sub alieno arbitrio, à quo liberius, multoque facilius viri se subducere, alioque absque periculo & vituperio commigrare, fortunamque liberè experiri citra infamiam & periculum valent, ut admonet Glossa in cap. *Cum locum*, de sponsalibus: Barbosa ad dictum locum, Sanchez de Matrimonio lib. 4. disput. 15.

II. Necessè quoque est, ut ipse quoque gravis metus proficiscatur ex causa libera simul & extrinseca, ut invalidare matrimonium possit: non verò ab extrinseca & naturali causa, qualis esset si medicus comminaretur interitum ex superabundantia humorum ei qui non iniret matrimonium; hic enim metus non irritaret sequutum inde connubium. Idem dicendum de metu extorto ex justa & legitima causa, quantumvis caderet in virum constantem, ut si raptor metu capitalis pœnæ consentiat nuptiis cum muliere à se rapta celebrandis, juxta l. *Coninet*, §. *Sed vim*, D. quod metus causa.

causâ. Sed vim (inquit) accipimus atrocem (id est cadentem in constantem animum) & eam qua adversus bonos mores sit. Hoc tamen scire ad praxim operæpretium est, quod si mulier nupta, postquam inito conjugio cessavit causa metus (verbi gratiâ si pater ejus obierit, cujus metu se ad nuptias adactam fuisse causatur) non reclamaverit, sed cum viro postmodum sponte cohabitaverit, non erit audienda, si posthac reclamare velit, cap. Ad id, de sponsal. ubi mulier excluditur quæ invita ex metu nupserat, sed postea per annum cum dimidio cohabitaverat cum marito. Ex tanto enim ac diuturno silentio præsumptio nascitur accessisse tandem ejus consensum.

III. Quia verò circa vim aut metum irritantem tum matrimonia, tum vota, maxime verò religiosæ professionis, frequentes nascuntur in praxi difficultates, ideo materia ista fusiùs est explicanda. Hoc tamen ad cautionem præmoneo de temporalibus Dominis & de Magistratibus qui per vim aut minas, subditas sibi personas adegerint ad contrahenda vel disponenda matrimonia cum illis personis quas præscripserint, quales sunt ipsorum familiares, clientes, amici, cognati, esse ipso facto excommunicatos per Concilium Tridentinum sess. 24. de reform. matrim. cap. 9. & in Gallia per Edictum Blesense art. 281. excidere gradu Nobilitatis, & fieri reos criminis raptus.

IV. Sciendum in primis, voluntatis actus vel esse elicitos, hoc est qui in ipsa voluntate, non verò extra ipsam producuntur: alios esse imperatos, qui scilicet in aliqua alia potentia naturali voluntatis imperio subjecta recipiuntur. Voluntas in suis actibus elicitis cogi non potest ex innata sibi libertate, ut docent Aristoteles lib. 3. Ethic. cap. 1. S. Gregorius Nyssenus lib. 5. Philosophiæ, cap. 1. S. Thomas 1. 2. quæst. 6. art. 4. Sed in suis actibus imperatis per alias facultates exercendis potest voluntas ipsa vim & coactionem pati ab extrinseco. Violentum porro, ut definit Aristoteles lib. 3. Ethic. cap. 2. est quod fit ab extrinseco, passio non conferente vim, id est sponte non cooperante: ut si quis fidelem renitentem & invitum apprehensâ illius manu cogeret thus coram idolo incendere.

V. Porro ad matrimonii vinculum, necnon ad voti obligationem non semper sufficit consensus utcumque liber, qualis est mercatoris in media tempestate verè quidem consentientis mercium suarum projectioni ad vitandum ex naufragio interitum; qui tamen citrà illud mortis imminenti periculum vellet proculdubio merces sibi salvas servari. Cæterum ut innotescat qualis metus sufficiat ad invalidandum sive matrimonium; sive votum, distinguendus est duplex metus: unus quidem qui est ex causa naturali, qualis esset metus gravis infirmitatis, aut mortis, imminenti naufragii, aut ferorum animalium. Atque ista species metus, modò adsit sufficiens consensus ac deliberatus, neque emissum votum irritum facit, neque matrimonium, ut constat in exemplis superiùs adductis.

V I. Alius metus est ex causa libera, scilicet homine metum incutiente. In hoc extrinsecè per hominem incusso metu adhuc distinguendum est: aut enim est metus in virum constantem cadens, aut non est: si sit talis ut cadat in virum constantem, iterum opus est distinctione; vel enim metus ille licitè inferitur, aut illicitè: si licitè, validum est, sive votum, sive matrimonium, ut si raptor metu poenæ capitalis compellatur eam ducere uxorem quam rapuit; aut si meretrix legitimæ poenæ vitandæ causâ consentiat in religiosam Pœnitentium Monialium professionem: his enim & similibus casibus, & matrimonium, & professionis vota subsisterent, quatenus qui se his astrinxit, causam justam ejusmodi sibi incutiendi metus ex sua culpa dedit. At si talis metus sit injustè incussus, simulque talis sit ut cadere in virum constantem possit, alterâ opus est distinctione, quæ est apud Navarram cap. 12. num. 52. vel enim intentio vim ac metum inferentis eò dirigitur, ut votum, seu promissionem matrimonii extorqueat, vel diversum prorsus habet finem. Si diversum prorsus intendit finem, is qui vovet, aut contrahit, voto suo vel contractu ligatur; sic enim sunt obligatoria captivorum Christianorum vota, si ab injusta sub Mahumetanis captivitate liberari contingat: itemque ligat fides matrimonii data illi à quo sperat quis educi ex aliquo malo per malevolum quempiam sibi illato. Sed si vis ac metus hac intentione illicitè inferitur, ut votum, aut conventio nuptialis ab eo qui patitur extorqueatur, neque valida erit inde sequuta professio religiosa, neque matrimonium, etiamsi qui sic vovit, aut nuptias inivit, verè ac sine fictione in Religionem aut in Matrimonium consenserit. Ita unanimes docent Theologi omnes in 4. Sent. dist. 29. Sanctus Thomas in Summa, 3. p. quæst. 47. art. 3. & 4. & universi Summistæ. Sed in hoc uno dissident, quod aliqui, ut Sotus, hanc invaliditatem ex tali consensu per metum extorto ascribunt juri naturæ; alii verò probabilius, ut Suarez, Sanchez, Bonacina de matrim. quæst. 3. punct. 8. solo jure Ecclesiasticæ, hanc fuisse professionis religiosæ aut matrimonii nullitatem inchoant; quandoquidem hæc ratio nullitatis locum non habet in plerisque aliis, neque impedit susceptionis factorum Ordinum validitatem, ut superius probavimus in fine capituli de Ordinis Sacramento. Sanè ubi nullus extitisset interior consensus, sed tantum ejus per externa verba simulatio, conveniunt omnes, nullam inde oriri obligationem, quanvis huic simulationi levissimus metus causam præbuisset. Vide pariter Bonacinam circa vota ad 2. Decalogi præceptum, disp. 4. quæst. 2. punct. 3. §. 1.

V II. Præterea ad rectum ferendum de promissionis obligatione judicium, non sufficit rationem habere causæ ob quam facta promissio fuit; sed perspicendum est pariter, an fuerit sufficiens in promittente deliberatio ac judicium: etenim repentinum & improvisum Religionis capeßendæ votum ex metu præsentis & periculosi morbi, alterius-

ve urgentis damni nullatenus obligat, ut statuitur in cap. *Literaturam*, de voto.

VIII. At verò ubi intervenit liber omnino consensus ad matrimonium, vel ad sponsalia, tamen si inter dispares nobilitate vel opibus personas, inducitur obligatio. Et ubi sola fuerint sponsalia, disparitas illa personarum nihil de obligatione diminuit, modò fuerit sincera promittendi voluntas. Sed ubi ficta & simulatoria promissio intercessit, quanvis ille qui sic promissit, non teneatur præcisè titulo sponsalium, quæ utique sine consensu nulla sunt, cap. *Tua nos duxit* 26. de sponsal. attamen tenebitur ducere, tum ratione scandali sequuturi, tum ratione damni injustè per hujusmodi deceptionem illati, si per hanc promissionem extorsit copulam à muliere quæ inde contrahit pudoris damnum ac infamiam. At si femina ipsa laborabat impudicitia infamia, aut si copula sic occulta fuit, ut nihil inde famæ detrahatur, is qui sic promissit per fictionem ad nihil tenebitur, nisi ad compensandam prudentis viri arbitrio illatam feminae injuriam. Loquimur hæc secundum conscientia forum; nam in externo foro, si constet de promissione, in hujus favorem judicabitur, & meritò: non enim aliter tibi judicatur de internis, nisi quantum colligitur ex verbis aut actibus externis: neque creditur asseverationi Partis, utpote suspectæ, sine probationibus.

IX. Si vir admodum notabili distantia superet nobilitate, vel gradu, vel opibus feminam illam, de qua per fictam promissionem obtinuit copulam, conveniunt communiter hæc in re Summistæ, non teneri eam ducere, etiam titulo deceptionis, si femina sciebat magnam illam imparitatem; sic enim ipsa potius decipi elegit, quam fuerit dolo circumventa. In hoc tamen uno inter se dissentiunt, quia quidam virum obligant ad dotandam feminam, vel aliquid ei restituendum, unde æquè commodè alteri suæ fortis nubere queat. Ita Navarra cap. 22. num. 76. Henriquez lib. 11. cap. 11. num. 2. Azorius 3. p. lib. 5. cap. 5. q. 3. diff. 3; aliique, quorum videtur mihi æquior sententia. At verò Sylvester verb. *Matrimonium* 4. quæst. 8. Sanchez lib. 1. de matrim. disp. 10. num. 9. Molina tom. 4. disp. 106. conclus. 1. Lessius lib. 2. cap. 10. dub. 3. num. 24. Bonacina de sponsalib. quæst. 1. punct. 2. num. 7. aliique ad nihil prorsus teneri affirmant. Eadem quoque locum habent ubi ambo sunt notabiliter divitiis impares, quanvis nobilitate pares, juxta Navarrum cap. 16. num. 18. Sanchez loco cit. num. 6.

X. Itaque ut rem totam summatim concludam, duplex tenenda est propositio. Prima est: Promissio matrimonii ut obliget, debet fieri cum voluntate se obligandi, quia aliàs non est promissio; hæc enim essentialiter requirit intentionem se obligandi, ut docent Lessius de justitia lib. 2. cap. 40. dub. 1. num. 6. & Coninch disput. 21. num. 7. & ante hos S. Thomas 2. 2. quæst. 110. art. 3. ad 5. Navarra cap. 18. num. 6. & 7. & confirmatur

matur per can. *Humana aures*, 22. quæst. 5. & l. *Obligatio* 1. D. de action. Actus enim liberè agentium non operantur ultra ipsorum intentionem, à qua vim omnem suam sortiuntur. Per accidens tamen ratione damni insequentis aut scandali, fictè promittens matrimonium potest obligari ad ipsum contrahendum; ut si ea fictione obtinuerit copulam, aut eam cum honesta fœmina familiaritatem, ex qua gravis est nascitura infamia, nisi eam ducat. Excipiendus hinc est casus, quo mulier facillè poterat deprehendere viri fictam promissionem ob magnam conditionis disparitatem; vel si ipsa pro virgine se gerens deprehendatur ab alio corrupta. Lessius lib. 2. cap. 10. dub. 3. Coninch disput. 22. num. 37.

XI. Secunda propositio est: Is qui fictè promisit, adhibito tamen juramento emisso cum animo seu intentione jurandi, quanvis careat intentione promissi fictè matrimonii contrahendi, tenetur nihilominus matrimonium istud contrahere, non quidem ex promissione quam paulò antè commonstravi esse nullam & invalidam, sed ex vi juramenti, ex quo duplex confurgit peccatum, quatenus jurando non habuit animum implendi quod jurabat, & quatenus ex postfacto non implet obligationem ex juramento contractam. Etsi enim non obligetur ex promissione ficta, obligatur tamen ex religione, ratione juramenti & debitæ divini Numini reverentiæ. Sanchez lib. 1. de matrim. disp. 9. num. 9. Coninch disp. 22. num. 51. Bonacina de sponsalib. quæst. 1. punct. 2. num. 4. Sotus lib. 8. de justitia, quæst. 1. art. 7. post medium, Caietanus 2. 2. quæst. 89. art. 7. & alii contra Sylvestrum verb. *Juramentum* 4. quæst. 7. Angelum verb. *Juramentum* 5. num. 32. Sotum in 3. quæst. unica, art. 3. D. Bonaventuram dist. 39. art. 3. quæst. 1. Gabrielem dist. 39. quæst. 1. art. 2. conclus. 5. quorum ratio in re tanti secundùm conscientiam momenti parum videtur solida; quia, inquit, juramentum fundatur in promissione, quæ non obligat: ergo neque ipsum. Quæ consequentia falsa est, quoniam juramentum est diversum ab illa promissione vinculum, & sic novam infert obligationem, scilicet religionis, qualem nec haberet ipsa valida promissio, sed civilem. Et certè si is qui metu injusto compulsus jurat alteri se quod injustè exigitur facturum, verbi gratiâ daturum se triginta nummos alioqui indebitos, tenetur tamen ex vi juramenti promissum implere; multò magis ille vinculo religionis adstringetur qui iniquè & sponte decepit, jurans adimplere quod mala fide & per dolum fictè pollicitus est. Quod autem is qui gravi & injusto metu, aut vi coactus promisit aliquid cum juramento, teneatur ratione juramenti promissionem adimplere, docet S. Thomas 2. 2. quæst. 89. art. 7. & est communis Theologorum sententia, ut testatur Lessius, quamdiu promissor non fuerit à suo juramento dispensatus. Idemque clarè deciditur in cap. *Si verò*, de jurejurando.

XII. Secus tamen esset si fuisset quoque fictum juramentum, idest si quis

quis simulasset se jurare, nullam habens jurandi intentionem; illud enim apparem ac fictum jusjurandum nullum & invalidum esset, nec ullam induceret obligationem, nisi fortè ratione scandali, etiamsi sic jurando aliquis mortaliter peccasset ex irreverentia & abusu divini nominis, can. *Humana aures*, 22. quæst. 5. Lessius lib. 2. cap. 42. num. 4.

XIII. Octavum dirimens impedimentum est sacer Ordo, qualis est Subdiaconatus, cap. unico de voto in 6. Concilium Trident. sess. 24. cap. 9.

XIV. Nonum dicitur ligamen, idest matrimonium verbis de præfenti contractum, etsi non consummatum, cum adhuc superstite conjugē. Itaque requiritur certitudo moralis de morte conjugis, ut superstes possit alterum inire conjugium: moralis autem certitudo judicio prudentis viri relinquitur. Talis autem non est habenda ex absentia multorum annorum, etiam ultra septennium aut decennium; neque ex sola fama, hæc enim non inducunt certitudinem apud prudentes viros: sed si vir ingressus prælium post longam expectationem nullatenus comparet, simulque fama refert eum periisse; aut si per literas eorum qui prælio interfuere, acceptum sit, ipsum interiisse. Navarra cap. 22. num. 54. Bonacina quæst. 3. num. 12. 13. & 14.

XV. Circa hanc materiam pro regula erit quod subjungimus cap. *In presentia*, de sponsal. *In presentia nostra quæsvisti, quid agendum sit de mulieribus qua viros suos causa captivitatis vel peregrinationis absentes ultra septennium prætolate fuerint, nec certificari possunt de vita aut morte ipsorum, licet super hoc sollicitudinem adhibuerint diligentem: & pro juvenili aetate seu fragilitate carnis nequeam continere, petentes alius matrimonio copulari. Consultationi igitur tua taliter respondemus, quod quantocumque amorum numero ita remaneant, viventibus viris suis non possunt ad aliorum consortium canonicè convolare: nec auctoritate Ecclesie permittas contrahere donec certum nuncium recipiant de morte virorum. Hoc idem statuit cap. *Dominus*, de secund. nupt. addens præterea, quod si dubitans de morte conjugis alterum nihilominus contraxerit matrimonium, tenetur quidem petenti novo conjugii reddere debitum, sed non potest exigere. Et si de prioris conjugis vita postea constiterit, teneatur relictis adulterinis amplexibus ad priorem conjugem reverti.*

XVI. Sequitur decimum dirimens impedimentum publicæ honestatis, exurgens ex validis & certis sponsalibus; dirimitque matrimonium cum consanguineis sponso aut sponsæ in primo gradu, juxta Concilium Tridentinum sess. 24. cap. 3. cum olim extenderetur hoc impedimentum ad quartum gradum, cap. *Ad audientiam*, de sponsalib. Istud honestatis impedimentum non finitur morte, aded ut frater non possit à fratre suo, qui postea mortuus est, desponsatam accipere uxorem, cap. *Si quis desponsaverit*, 27. quæst. 2.

XVII. Quæritur, an sicut hoc impedimentum non aufertur per mor-

rem, ita neque per sponsalium liberam ex mutuo consensu dissolutionem: Tenendum est, non cessare, quia impedimenta semel contracta non dependent à contrahentium voluntate, sed ab Ecclesiæ, quæ illa constituit, instituto, & quæ voluit esse perpetuum istud impedimentum, ita ut nec ipsa morte, quæ dissolvuntur sponsalia, voluerit solvi hoc impedimentum ex istodem sponsalibus natum, d. cap. *Si quis desponsaverit*, 27. quæst. 2. Ita Sanchez lib. 7. disp. 68. num. 21. Bonacina quæst. 3. puncto 11. num. 7. Fagnanus in cap. *Ad audientiam*, de sponsalib. ubi refert ita Romæ judicatum à Sacra Cardinalium Congregatione, die Julii 6. anno 1658. quod judicium approbavit Alexander Papa VII. qui hanc accuratè examinari quæstionem jussit, mandavitque, ut ea deinceps servaretur. Bonacina quoque meminit alterius similis judicii anterioris per eandem Sacram Congregationem. Itaque opposita opinio Barbosa de potest. part. 3. alleg. 52. num. 188. & aliorum quorundam non est admittenda.

XVIII. Istiusmodi dirimens impedimentum multò magis oritur ex matrimonio rato, sed non consummato: sed eo casu extenditur ad quartum gradum ex Decreto Pii V. quod incipit, *Ad Romanum*, anni 1568. Coninch disp. 32. num. 70. Bonacina d. quæst. 3. puncto 11. num. 10. contra Toletum & Lopez, qui etiam hoc impedimentum sistere scripserunt in primo gradu.

XIX. Quin etiam nascitur impedimentum istud ex matrimonio invalido, dum in illud matrimonium intervenerit utriusque Partis perfectus consensus: sed istud honestatis impedimentum ex invalido matrimonio emergens non transgreditur primum gradum, cum tamen olim pertingeret ad quartum gradum, cap. *Sponsam*, de sponsalib. & cap. *Accessit*, de desponsat. impub. Ita Bonacina loco cit. num. 11. allegans ita judicasse Cardinalium Congregationem cum plerisque ab eo citatis, contra Navarram cap. 22. num. 58. aliosque negantes hoc impedimentum vigere in invalido conjugio.

XX. Quævis autem Sanchez lib. 7. disp. 70. num. 13. neget huic esse in matrimonio locum in matrimoniis clandestinis sine præsentia Parochi & testium initis, qui tamen reliqua approbat ex nullis & invalidis nuptiis impedimenta; prævalet tamen opinio opposita, quam propugnant Coninch disput. 21. num. 47. & disp. 32. num. 70. Filliucius tract. 10. part. 2. cap. 6. quæst. 6. num. 224. Bonacina quæst. 3. puncto 11. num. 18. Henricus lib. 11. cap. 5. num. 4. addens Congregationem Cardinalium declarasse, clandestinè contractum matrimonium vim habere sponsalium.

XXI. Matrimonia tamen quæcumque ex defectu consensus invalida sunt, nullum prorsus pariunt honestatis impedimentum, ut sunt per vim, aut metum, aut fictionem, aut ab amente vel ebrio, vel ex errore personæ contracta. Quæ in re omnes conveniunt Doctores; nihil enim tam essentielle matrimoniis est ac consensus; reliqui verò irritantes defectus sunt

ex accidentibus & circumstantiis, solusque consensûs defectus afficit ipsam essentiam matrimonii constitutam.

XXII. Jam progrediendum ad affinitatis impedimentum. Est autem affinitas vinculum, seu propinquitas ex carnali copula procedens, sive licita fuerit, sive illicita. Itaque quum duo carnaliter copulantur, fiunt affines cum consanguineis alter alterius in eodem gradu in quo alter est consanguineus cum iisdem: exempli gratiâ, si Sempronius copuletur cum Camilla, idem fiet affinis cum consanguineis Camillæ in pari gradu quo illi sunt consanguinei Camillæ, & hæc vicissim cum consanguineis Sempronii, aded ut Camilla per eam copulam fiat affinis in quarto gradu cum eis qui in quarto similiter gradu sunt Sempronio consanguinei.

XXIII. Verumtamen per hanc copulam non efficitur ut consanguinei Sempronii sint affines consanguineis Camillæ, vel ut isti fiant affines consanguineis Sempronii: quod aded verum est, ut duo fratres possint ducere duas sorores, & filius illum ducere, cujus matrem pater ejus duxit, cap. *Quod super his*, de consang. & affin. Eademque ratione potest Sempronius mortuâ uxore Camillâ ducere viduam fratris Camillæ. Quia Sempronius per sui cum Camilla copulam factus est quidem affinis cum fratre Camillæ, aliisque ejus consanguineis, non verò cum affinibus Camillæ: uxor autem fratris Camillæ non est consanguinea, sed solum affinis Camillæ.

XXIV. Arbor affinitatis ita constituenda est, ut duæ personæ quæ copulam habuerunt, sint communis stipes ac principium affinitatis: unde duplex confurgit affinitas, lineæ rectæ, & lineæ transversalis. Lineâ rectâ locantur ascendentes & descendentes ejus personæ cum qua fuit habita copula. Ascendentes sunt socer & socrus, vitricus & noverca. Descendentes sunt gener & nurus, privignus & privigna. In lineâ transversa sunt frater & soror: item patruus, amita, patruelis, alique ulteriorum graduum consanguinei, tam paterni quàm materni usque ad quartum inclusivè gradum. Nam in affinitate eodem modo recensendi sunt gradus, quo in consanguinitate.

XXV. Affinitas orta ex copula licita, scilicet per matrimonium legitimum, dirimit quodlibet aliud matrimonium usque ad quartum inclusivè gradum. Orta verò ex illicita copula dirimit ad secundum inclusivè gradum. Concilium Tridentinum sess. 24. cap. 4. Necesse autem est ad inducendam affinitatem, ut fuerit completa copula cum seminis virilis effusione intra vas debitum. Itaque non confurgit ex præpostero & sodomitico congressu, neque ex matrimonio rato & non consummato; sed tantum publicæ honestatis impedimentum.

XXVI. Quando matrimonio contracto supervenit affinitas, ut si quis congregiatur cum sorore propriæ uxoris, conjux incesti hujus reus privatur jure petendi debitum; tenetur tamen conjugi innocenti illud

Ccc 2 petenti

petenti reddere, cap. 1. & cap. *Transmissa*, de eo qui cognov. consang. uxoris suæ.

XXVII. Multi Canones impedimentum criminis constituunt ex incestu cum affini, interdicientes hujus incestus reis omne profus matrimonium; quanvis si contrahant, velint iidem Canones matrimonium esse quidem validum, sed tamen illicitè contractum, can. *Quedam*, & can. *Si quis viduam*, 32. quæst. 7. & cap. 1. & cap. *Transmissa*, de eo qui cognov. consang. uxoris suæ. Verumtamen Navarra cap. 22. num. 75. Sanchez lib. 7. disp. 17. num. 8. Coniuch disp. 30. num. 26. alique apud Sanchez affirmant illa quæ circumferuntur ex septem delictis impedimenta non dirimentia, esse pridem abolita. Sanè videmus in tota Gallia his criminibus implicatos, consentientibus Prælati, sine ulla dispensatione inire matrimonia.

XXVIII. Affinitatis impedimentum in recta-linea est ab ipso naturæ jure, omnesque gentes benè institutæ istas in linea recta conjunctiones ut scelera execratæ sunt. Constat ex l. *Liberi*, C. de nupt. & exprobrat Apostolus 1. Cor. 5. *Audiat inter vos fornicatio, & talis fornicatio, qualis nec inter Gentes, ita ut uxorem patris sui aliquis habeat.* Et Amos 2. sic expostulat Deus: *Filius ac pater ejus ierunt ad puellam, ut violarent nomen sanctum meum.* Et Levit. 20. ista conjunctio connumeratur cum sodomia & bestialitate, atque asperimo omnium supplicio coercetur: *Qui supra uxorem filiam, duxerit matrem ejus, scelus operatus est: vivus ardebit cum eis, nec permabit tantum nefas in medio vestri.* Oppositum autem exemplum Seleuci Regis Syriæ, qui cum novisset filium suum Antiochum periculosè ægrotare ex languore amoris, quo Stratonicem novercam deperibat, hanc ei nuptui dedit, ut referunt Plutarchus in vita Demetrii, & Valerius Maximus lib. 5. cap. 7. connumerandum est inter infamia dedecora, quemadmodum & Persarum scæda licentia, qui liberorum cum propriis parentibus nuptias approbabant, referentibus Herodoto & Quinto Curtio. Quod verò Adonias affectavit nuptias cum Abisag uxore patris sui Davidis defuncti, 3. Reg. 2. nulli ibi erat affinitas, cum Scriptura testificetur nunquam fuisse à Davide cognitam Abisag: & præterea temeraria fuit illa Adonias cupiditas, publicæque repugnans honestati.